

KRUTÁ PRAVDA

SILNÉ MANŽELSTVÍ SI PORADÍ I S NEČEKANÝM.
ZVLÁDNE VŠAK PŘEŽÍT I NEPŘEDSTAVITELNÉ?

THRILLER

TINA SESKIS

KRUTÁ PRAVDA

Copyright © 2019 by Tina Seskis

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Daniela Šnapková, 2022
Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2022
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-2718-6 (pdf)

**KRUTÁ
PRAVDA**

TINA SESKIS

VENDETA

Pro manžela a syna

Mám začít od začátku, nebo od konce? To dilema mě ničí. Pomalu umírám, zabředávám do marastu někde mezi. Ani tady, ani tam. Ani toto, ani tamto. Co mě k tomu přimělo? Určitě nenávisť. Svým způsobem také láska. Ať už byly mé pohnutky jakékoli, jak jsem to proboha dokázal? Jak jsem zvládl snášet lži, zmatek a všechno to zatracené úsilí? Možná že jsem si to až příliš užíval. Možná jsem to dokonce potřeboval.

A teď? Všechno je samozřejmě zmařené. Mohl jsem něco udělat jinak? Určitě. Je to všechno moje vina? Nemyslím si. Všechno ne. Ale uvidíme. Nakonec se pravda vždy ukáže. Vždy.

A tak teď budu napořád někým jiným, než kým si všichni v minulosti mysleli, že jsem. Někým jiným, než kým bych si přál být. Taková je cena, kterou budu navždy platit. Budiž.

ČÁST PRVNÍ

POČÁTKY

ZAČÁTEK 90. LET

▪ 1 ▪

ALEX

Alex si jí všiml hned, jak vešla do dveří. Pěkně oblečené blondýny se na policejní služebně ve Finsbury Park v roce 1992 objevily jen málokdy. Obvykle na stanici chodili pokutovaní řidiči, kteří si neochotně nesli všechny papíry požadované nějakým přehnaně zaníceným dopravním policistou, oběti loupeže, lidé, kterým někdo ukradl auto, nebo známé kriminální firmy, už po bůhvíkolikáté v policejní vazbě, jejichž bezstarostně arogantní pohled ve tváři dokazoval, že si jsou moc dobře vědomy toho, že jim to zase projde.

Tahle dívka byla jiná. Působila velmi jemně. Její jemnost ale neměla nic společného se slabostí, to Alex hned poznal. Bylo v ní něco mnohem zajímavějšího. Už byl na odchodu, končila mu směna, ale rád si tuhle záležitost vzal na starost. Dívka ho na první pohled upoutala. Na ten pocit už nikdy nezapomněl.

„Dobrý den, jak vám můžu pomoci?“

Dívka byla v rozpacích. Alex se snažil uhodnout, co se chystá říct. Podívala se za sebe a jeden pramen platinově blond vlasů jí sjel po tváři a částečně jí zakryl levé oko. Nevědomým gestem si pramínek odhrnula. Všiml si, že má na levém prsteníčku otisk po prstenu, na rukou ale žádný šperk neměla. Když promluvila, měla výrazný americký přízvuk, což ho překvapilo. Představoval si, že bude mluvit vybraným britským akcentem.

„Chtěla bych něco nahlásit,“ řekla, „ale je to trochu, hm, choulostivé.“ Ani nemusela upřít pohled na otráveného mladíka oblečeného od hlavy k patě v teplákové soupravě, který stál opodál a čekal na svého kamaráda-dealera, aby Alex poznal, že to nebude jen tak obyčejný případ. Snažil se uhádnout, kolik jí je. Pomyslel si, že asi něco přes dvacet, i když vypadala mladší.

„Dobře, můžete tu chvíli počkat?“ odvětil Alex. „Hned budu u vás.“ Když to říkal, měl sucho v ústech a hlas mu vyletěl do výšky, takže zněl jako puberták. Rychle se otočil, aby neviděla, jak se červená, a odešel do zadní kanceláře. Tam své kolegyni Gillian řekl, že bude ve výslechové místnosti, a požádal ji, aby byla k dispozici pro případ, že by někdo přišel. Ušklíbla se na něj a on zrudl. Sama neměla co říkat, vždycky flirtovala se zadržnými nebo spala s kolegy. Alexovi připadalo zvláštní, že může všechno brát tak na lehkou váhu, ale Gillian patřila k lidem, kterým se stačí zasmát, když si je někdo za něco dobírá, a všechno jim projde. To na ní Alex obdivoval. A navíc na něj vždycky dávala pozor, hlavně od doby, kdy se spolu dostali do problémů během nepokojů, které následovaly po zavedení daně z hlavy. Ve skutečnosti se o něj starala skoro s mateřskou péčí.

Alex se vrátil pro tu mladou ženu, nechal ji projít bezpečnostním rámem a pokynul jí, aby ho následovala. Cítil

její parfém; byla to jemná letní vůně, úplně jiná než pachy špíny a zločinu, kterými byla služebna nasáklá. Šli spolu do strohé výslechové místnosti, dívka působila nervózně a neklidně. Pobídl ji, aby se posadila. Složila si ruce v klíně, pravou položila na levou. Šlo o domácí násilí, Alex si tím byl jistý. Hledal v jejím obličejí modřiny a přemýšlel, jaký šmejd by takovou ženu udeřil.

„Tak, jak se jmenujete?“ zeptal se.

„Eleanor Jacksonová.“

„A co pro vás můžu udělat?“

„No já... asi... myslím, že mě někdo sleduje.“

„Aha.“ Nedokázal skrýt své překvapení. „Mohla byste to popsat?“

„Hmm... no, párkrát jsme se spolu dali do řeči a teď... ehm...“ Odmíchlala se a rozhlédla se po místnosti, jako by nechápala, kde se to ocitla. Měla na sobě modré lněné šaty a zářivě bílé tenisky. Vypadala, jako by se bála, že se na ni špína tohoto místa přenese. V nose se jí trpytil drobný diamantový piercing, kterého si Alex předtím nevšiml.

„To je v pořádku,“ řekl Alex, „žádný spěch.“

„Myslím, že si něco špatně vyložil a teď mě pořád zve ven, i když pokaždé odmítnu. Když jsem sama doma, celý den mi zvoní telefon, zvednu ho a nikdo se neozývá.“ Mluvila rychle. „Navíc mi dává dárky, přestože je nechci, a dívá se mi do okna. Jednou jsem měla někam jet šefovým autem, ale když jsem k autu došla, mělo z ničeho nic píchnou pneumatiku, on přišel a pomohl mi ji vyměnit.“

„A vy si myslíte, že ji mohl píchnout on?“

„Ano. Teda ne. Já nevím. Víím, že to nezní moc závažně, ale jsem z něj nervózní.“ Prohrábla si prsty vlasy a Alex si zase všiml otisku na prsteníčku. Byla, nebo nebyla vdaná?

„Dobře. Jak se jmenuje?“

„Gavin Hewitson,“ odpověděla. Dívala se na něj zpříma. Vypadala zranitelně a Alex cítil potřebu ji chránit. V práci pro něj byli klienti často jen nutné zlo, ale téhle dívce chtěl Alex pomoci, zajistit, aby jí už nikdy nikdo neublížil. Byl to pro něj tak zvláštní pocit, že pocítil náhlé nutkání z místnosti odejít a předat případ Gillian. Jako by se octl na křižovatce, ze které tři cesty vedou neprostupnými horami a jedna vede zpět, do bezpečí. Část jeho samého chtěla ustoupit, vyhnout se tomu, co tušil, že může přijít. Alex pocit překonal a zaznamenal všechny detaily případu tak profesionálně, jak jen mohl. Dívat se na Eleanor Jacksonovou pro něj bylo náročné. Navenek působila klidně, což bylo v rozporu s tím, co vyprávěla. Její přízvuk byl melodický a roztomilý. Mluvila jako herečka, její vyprávění mělo příkladné tempo a znělo, jako by ho pouštěla z nahrávky. Měla tak jemné vlasy, že jí pořád padaly do obličeje. Alex se toužil přiblížit a dát jí vlasy za uši. Toužil vzít její tvář do dlaní a políbit ji na rty, které se svým tvarem podobaly Amorovu luku. Toužil...

Proboha. Musel se vzpamatovat. Předstíral, že se dívá na hodinky. Hrál o čas. Neměl ani tušení, kolik bylo hodin. „Ehm, potřebuju si jen něco ověřit,“ řekl. „Můžete tady počkat?“

„Určitě,“ odpověděla a usmála se na něj, jako by ho chtěla uklidnit. Napadlo ho, jestli na něm bylo vidět, jak na něj Eleanor působí. Vyšel z místnosti a prošel chodbou. Byl vyvedený z míry, neklidný. Uvědomil si, že se nikdy předtím takhle necítil. Až do teď si od žen raději držel odstup. Byly s nimi jen potíže. Ale ona, Eleanor, potíže měla. Potřebovala pomoc. Bůh ví, čeho byl ten stalker schopný. Policie ji musela chránit. *On* ji musel chránit. Přišla za ním. Byl jejím rytířem na bílém koni.

Aniž by tušil proč, Alex došel až na recepci služebny. Bezradně se zadíval na Gillianinu tvář, ve které se zračilo překvapení i pobavení. Zdálo se, že Eleanor Jacksonová vstoupila do jeho života, obrátila ho vzhůru nohama a způsobila, že se choval jako poblázněný puberták. Kdyby nebyl opatrný, mohli by si toho všimnout ostatní a už navždy by se to s ním táhlo.

Bylo třeba zamaskovat, jak se tady ocitl. Musel zachovat tvář.

Alex se zhluboka nadechl, vzal záznamní knihu a podíval se na Gillian způsobem, o kterém doufal, že je nenuceně nonšalantní. Šel chodbou zpět ke krásné a zajímavé paní Jacksonové tak sebejistě, jak jen dokázal.

▪ 2 ▪

ELEANOR, O NĚKOLIK MĚSÍCŮ DŘÍVE

Po tom, co se s prásknutím zabouchly dveře, upadl pokoj do ticha, jako by z něj vymizel vzduch a jakýkoliv pohyb. Eleanor zůstala sedět na gauči; byla příliš v šoku na to, aby za ním šla. Co se to proboha právě stalo? Rufus jí řekl, ať *odejde*? Určitě ne, vždyť se milují. Ujela tisíce mil jen proto, aby byla s ním. Byl její anglický přítel s přízvukem jak z BBC, s rozcuchanými vlasy, volnými džínami a nóbl rodiči z fary na venkově. Byl to gentleman, ze kterého se zjevně přes noc stal kretén.

Eleanor nedokázala vnímat, kolik minut či hodin strávila šokovaným a letargickým odmítáním skutečnosti. Její mysl zdá se nedokázala pochopit, jaký bude její nový život v Londýně. Byla sama. Bez přátel. Bez přítele. Její svaly neměly energii a v hlavě jí zněl elektrický bzukot. Potřebovala něco, co by ji znovu nastartovalo, ale neměla k dispozici žádnou ze zaručených technik, které jí pomáhaly kdysi, což pro ni bylo spíš dobře. Představila si, jak

její matka prohlašuje „já ti to říkala“. V hlavě se jí vybavil obraz otce, impozantního v jeho knihami obložené kanceláři, která byla cítit penězi. Vzpomněla si na jeho práci a na to, jak se zdánlivě neúnavně snaží pomoci druhým. Eleanor věděla, že kdyby mu zavolala, aby přijel, odmítl by ji.

Eleanorinu nehybnost ukončil až její nově osvojený, svérázně anglický zvyk. S křupáním kloubů se zvedla, šla do kuchyně, zapnula konvici, otevřela skříňku přímo nad ní, vytáhla z ní sáček čaje a porcelánový hrnek s obrázkem jezevčíka, který se táhl po celém obvodu hrnku. Její pohyby byly robotické a svou monotónností i uklidňující. Pustila rádio. Hráli písničku jedné nové, Rufusovy oblíbené kapely, jejíž jméno si nepamatovala. Když zalévala čaj, voda v konvici bublala a stříkala ven. Nakonec vážný hlas moderátora odpověděl na její otázku. The Stone Roses, tak se kapela jmenovala. Rufus ji miloval. Tu kapelu, ne Eleanor. Otevřela ledničku a zírала na její obsah, jako kdyby to byly neznámé předměty. Zbytky dovezené pizzy, kterou spolu jedli včera večer. Skoro prázdná láhev vína. Tři jogurty, všechny s příchutí višňové. Ona je nesnášela, on je zbožňoval. Vanička jahod pokrytých bílou plísní, přestože je koupila včera. Velká zkroucená okurka. Pomerančový džus v trochu nafouklém tetrapaku. Pár kapek mléka. Včerejší noc bylo vše jako obvykle. Obvyklé jídlo. Obvyklý večer společně strávený sledováním televize na gauči. Obvyklá taktní nechut z jeho strany, když zkoušela iniciovat sex. Vůbec nic neobvyklého se nedělo. Lámala si hlavu a hledala v paměti všechny malé detaily posledních hodin, kdy byli spolu. Po tom, co jí Rufus v posteli odmítl, se otočil a téměř okamžitě usnul. Ležela ve tmě, poslouchala jeho jemné a pravidelné oddechování. Natahovala ruku, aby se dotkla teplé pokožky jeho zad, jako

by se chtěla ujistit, že tam je a ona s ním, že jsou spolu v Londýně. Že to opravdu udělala. Zdály se jí sny plné duhových barev. Zapomněla je hned, když ji ráno v sedm vzbudil jeho budík.

Dnes ráno Rufus vstal hned na první zazvonění, jako obvykle. Nejdříve šel do sprchy, jako obvykle. Na snídani si dal misku cereálií s banánem, jako obvykle. Potom se opřel o dřez, zády k oknu, a sdělil jí, že je zmatený, že možná pořád miluje svoji bývalou přítelkyni a že by bylo asi nejlepší, kdyby se Eleanor na čas odstěhovala. Když Eleanor opodstatněně a náležitě nahlas poukázala, že je neskutečný hajzl, vylil si na ní zlost a našťvaně odešel.

Eleanor si do čaje nalila zbytek mléka, ale tak se jí klepala ruka, že polila desku. Tekutina jí připadala jako řídká bílá krev. Možná že kdyby se řízla, z jejích žil by tekl stejně vybledlý mok. Měla strach, že se promění v ducha, že by mohla brzy procházet zdmi. Napadlo ji zavolat matce, ale byla by schopná jí říct pravdu? Byla velká holka, zažívala velké dobrodružství – vydala se za svou životní láskou do Londýna. S Rufusem se potkali, když dělali dobrovolníky na letním táboře ve státě New York. Veškerý volný čas tam trávili spolu a ani to jim nestačilo. Než na konci léta neochotně nastoupil na let zpět do Anglie, dal jí jako slib lásky na letišti prstýnek a ona hned věděla, že je to ten pravý. I přesto přinejmenším týden nebo dva váhala. Rufus zavolał k ní domů, bydlela v té době u matky v Maine, a prosil ji, aby se za ním přestěhovala do Londýna. Nakonec na to přistoupila. Aby dokázala zaplatit letenku, pracovala jako číšnice. Vyřešit všechny papíry trvalo věčnost, ale o několik měsíců později nakonec přiletěla na letiště Heathrow, bledá, s žaludkem na vodě a zároveň nadšená a natěšená. Opravdu se tohle všechno stalo jen před čtyřmi týdny?

Eleanor šla s čajem k oknu, před kterým Rufus pronesl svou zvláště chladnou řeč. Byl jasný den, začínalo jaro. Tráva na zadním dvorku, který sdíleli se zbytkem domu, byla pokrytá jinovatkou, oslnivě azurová obloha působila neprostupně, jako by byla pevná na dotek. Všimla si rozkvétajících narcisů, zářivě žlutá barva jejich okvětních lístků byla bezesporu tou nejlepším věcí na celém světě. Anglie ve své nejkrásnější podobě. Takhle si Eleanor představovala anglický venkov. Teď byla ve městě, ale nikdy by ji nenapadlo, že je Londýn tak krásný. Dokonce ani na květiny nepomyslela.

Eleanor netušila, kdy by se Rufus mohl vrátit domů. Měla by na něj počkat, než se vrátí, a pak se ho zeptat, co se děje? Nebo by bylo lepší, kdyby si sbalila věci a odešla, jak jí Rufus navrhl? Ale kam?

Upíjela čaj, ale byl studený a chutnal nakysle. Nakonec jí to začalo docházet. *Rufus miloval někoho jiného*. Svoji bývalou. Eleanor přemýšlela, kdy se dali znovu dohromady. Před, nebo po tom, co nastoupila do letadla? Jak se mu proboha dařilo se celé ty čtyři týdny přetvařovat? A proč vůbec? Vyčkával, snažil se zjistit, se kterou chce být víc? To by vysvětlilo jeho odmítavý postoj k intimnostem i to, že v Londýně bylo vše jinak než dřív. Připisovala to návratu do reality. Předtím žili svoji táborovou romanci – nepřiliš nevinná dostaveníčka u řeky při západu slunce, noci u táboráku, dlouhé zamilované pohledy, sladká počáteční zdrženlivost. Láska během opojných letních nocí zaplnila prázdno v jejich duších. On byl její krásný anglický přítel, ona jeho múza, jeho spása.

A teď... Možnost, že Rufus se svojí bývalou ještě nezačal znovu spát, byla horší než vidina toho, že s ní už spal. Eleanor se nelíbila představa, že by mu měla překážet. Představa, jak se místo do jejích očí dívá do očí jiné dívky,

kteřá jeho pohled opětuje. Představa, že si ti dva přeží být spolu, ale udržují si odstup, kvůli ní. Bylo jí z toho špatně. Otočila se zpět do místnosti, poškrábala se nad ušima a zívla. Hlavou jí vířila spousta myšlenek, z nichž nakonec převládla ta nejtíživější.

Miloval jinou. Byl konec.

Eleanor se rozhodla. Odejde hned, dřív než se Rufus vrátí domů, i když si byla docela jistá tím, že to takhle úplně nezamýšlel. Vybuchl a řekl kruté věci, kterých bude určitě litovat. Tak či onak, stalo se. Nešlo to vzít zpět. Možná za to jednoho dne zaplatí.

Sbalila si kufr. Naplnila ho věcmi, které s pečlivostí vybalila teprve nedávno. Sundala si prsten od Rufuse – třpytivý kousek ze speciální kolekce z Walmartu, který jí pořád dráždil kůži a zůstala po něm odřenina. Rufus říkal, že je to jen dočasné řešení. Že ji jednou vezme do obchodů v Hatton Garden, i když nevěděla, proč zrovna tam. Říkal, že ji bude vždy milovat.

Proboha.

Zavřela kufr s co největší okázalostí. Nebude tu sedět a čekat, když není vítána. Šla do kuchyně a položila prsten na stůl ze světlého borovicového dřeva společně s klíči a krátkým vzkazem naškrábaným na obálce. Odtáhla kufr chodbou do vstupní haly. Zabouchla za sebou dveře bytu a slyšela, jak zapadl zámek. V tu chvíli si uvědomila, že není cesty zpět. Včera byla jen obyčejná mladá zamilovaná dívka... a dnes je Američanka se zlomeným srdcem, ztracená a osamocená v Londýně.

▪ 3 ▪

CHRISTIE

Dvě stě mil daleko, v Manchesteru, se Christie Gallagherová snažila nehihňat. Svatba se záhadným cizincem – a jenom se svědky? Neznámá osoba s nekalými úmysly? Zlověstné rodinné tajemství? Taková snůška blábolů. Její sestra Alice těm rádoby věštbám asi věřila, ale všechno, co věštkyně řekla, bylo buď úplně špatně, nebo tak nicneříkající, že to ve výsledku nemělo žádný význam. V první řadě, Christie byla se svým přítelem Paulem už zasnoubená, takže si asi těžko mohla vzít pohledného cizince, i kdyby byl nějaký v dohledu. Madam Magdalena, zdá se, tento *drobný* detail přehlédla. Christie se cítila trochu nepoctivě kvůli tomu, že si sundala svůj diamantový prsten, ale nechtěla madam Magdaleně dávat žádnou nápovědu. Určitě by nápovědy ani neměla potřebovat.

Věštkyně se najednou naklonila a zírala na Christie. Obrovské kruhy, co měla v uších, se leskly v šeru místnosti. Měla oči černé jako vraní křídla. Christie si byla

téměř jistá, že má na hlavě paruku. Představovala si její lebku, plešatou a pokrytou pramínky řídkých splených vlasů. Madam Magdalena jí stiskla ruku, kůži měla suchou a tenkou jako papír. Christie pocítila náhlé nutkání dlaň vytrhnout, ale neodvážila se. Hlas jasnovidky zněl jako hluboký sykot vypouštějící se pneumatiky. „Nikdy nevěř,“ řekla. „Nikdy svému manželovi nevěř.“

Christie ucítila na zádech chlad, jako by za ní někdo otevřel dveře do zasněžené ulice. Co nejpřívětivěji přikývla. Na krku cítila mrazení, které se prodíralo celou páteří, obratel po obratli... a potom jako by ji někdo udeřil do kostrče. Věštkyň se skoro ve všem zmýlila, ale zdálo se, že umí velmi dobře odhalit Achillovy paty druhých lidí – Christie měla bezesporu problém s důvěrou. Nebylo divu.

Christie se zarazila. To mluvila o *Paulovi*? Ta ženská mlela úplně z cesty. Christie se nervózně rozhlédla po pokoji, po červených sametových závěsech, ubrusu z černé krajky, světlech vydávajících tlumenou zář. Přemýšlela, jak by mohla utéct.

„Omlouvám se,“ řekla, „ale musím už jít, sestra na mě čeká.“

„Ale já ještě neskončila, drahoušku,“ řekla vraní žena. Její hlas zněl jako klokotání vody v trubkách. „Ještě vám toho musím spoustu říct.“

„Ne, děkuji, to je dobré, nechci vědět víc, takhle to stačí.“ Vyškubla ruku a vstala.

Když odcházela, madam Magdalena tajemným slabým hlasem, na který Christie už nikdy nezapomněla, bez přestání opakovala „nikdy nevěř, nikdy nevěř, nikdy nevěř...“, jako by odříkávala zvláštní starodávnou mantru.

▪ 4 ▪

ELEANOR

I když Eleanor neměla dost peněz na cestu domů, alespoň si mohla na chvíli dovolit hotel. Ne moc pěkný hotel, to je jasné, ale aby aspoň měla střechu nad hlavou. Kdy si jí kdosi řekl, že nejlevnější ubytování se nachází vždy blízko vlakových nádraží, a tak nasedla na metro v Hampsteadu a vystoupila na nádraží King's Cross, protože to byla první stanice označená symbolem pro nádraží. Hostel, který našla, byl prototyp špinavé díry. Ani během svých nejtemnějších chviliek v New Yorku by neskončila na tak hrozném místě. Ubytovaní se nacházelo ve vysokém úzkém domě v georgiánském stylu; kdysi to musela být elegantní budova, dnes ale kouřem ušmudlaná okna lemovaly zašedlé záclony a Eleanořina matrace na patrové posteli na sobě měla skvrny ve tvaru mapy světa. Někteří spolubydlíci měli, jak se zdálo, v životě o něco méně štěstí. Někteří dělali věci, kterých Eleanor nechtěla být svědkem, ať už za tmy nebo za světla. Koupelna na

konci chodby byla skoro stejně otrěsná. Záchod byl uvnitř hnědý, prkénko počurané. Na zemi nehty, na umyvadle pokrytém vodním kamenem hleny, voda studená a odtok ucpaný vlasy. Dvě noci strávené na tomto místě jako by trvaly celé dva životy.

A přesto Eleanor nezavolala domů. Možná že nedokázala snést to ponížení. Její matka Rufusovi nevěřila, ačkoli ho nikdy nepotkala. Eleanor jí jen ukázala pár fotek, včetně jedné ze studií, na které byl Rufus v černém obleku. Eleanor si v té době říkala, že takový postoj měla její matka ke všem osobám mužského pohlaví, teď to ale vypadalo, že na mámině nedůvěřivosti něco bylo. Ona a Rufus si během osmi měsíců (z nichž čtyři žili odděleně) prošli stádiem *milenci s růžovými brýlemi* a potom *pár se společnou domácností*. Nakonec to byla ona, kdo dostal kopačky. Šach mat.

Eleanor uslyšela z vedlejšího pokoje křik. Vystrčila hlavu z popraskaných ošoupaných dveří a rozhlédla se po chodbě vymalované černo-červenými pruhy. Malba se už odlupovala. Eleanor se nechtěla dostat do problémů. Dala se na útěk. Na schodech nebyl koberec, jenom rozpadající se béžová podložka, která alespoň tlumila její kroky. Byl tam cítit nasládlý odér odpadků společně s tělesným pachem. Eleanor se ulevilo, když mohla konečně otevřít těžké černé vchodové dveře a vyběhnout na ulici.

Venku foukal prudký vítr, vzduch byl vlhký, toxicky matný, což slunce ještě zdůrazňovalo. Tohle nebyl načančaná Hampstead, kde ještě před pár dny bydlela s Rufusem v domě s malou prosluněnou zahradou plnou pestrých veselých barev, jaké jsou k vidění v knížkách pro děti. Tenhle nový Londýn, i když vzdálený jen pár zastávek metrem, byl šedý, nemilosrdný, hlasitý, hrozivý a plný uštvaných lidí, špíny, nevraživosti a zklamání. Eleanor

procházela ulicemi. Překvapilo ji, jak klidná její mysl byla. Napadlo ji, že je to nějaká přirozená reakce na velké trápení – nemohla se sesypat, i kdyby chtěla, protože musela přežít. Možná proto mají lidé požitek z války, pomyslela si. Nepředstavitelná tragédie lidi posiluje spíš než zlomená duše. Možná že období míru v lidech vyvolalo neurózy – neměli si z čeho dělat starosti, neměli proti komu brojit. Po chvíli se Eleanor rozhodla nesmyslné rádoby psychologické žvásty svého otce ignorovat – ani jí, ani jemu nikdy nepomohly.

Snažila se přijít na to, jaké má možnosti. Nemohla se vrátit domů, protože neměla peníze na letenku. Ačkoli by jí oba rodiče pomohli, nedokázala by je teď požádat o pomoc. A i kdyby ji Rufus chtěl zpět, nikdy by se nevrátila. V žádném případě. Ne, pokud miloval někoho jiného.

Eleanor čekala na zelenou, aby mohla přejít čtyřproudovou silnici plnou aut, kamionů a dodávek na cestě, která nikam nevede. Vedle ní stála žena s křičícím dítětem na vořítku, miminem v kočáře a cigaretou v puse. Na sobě měla šustáky a péřový kabát s kapucí z umělé kožešiny, a i když měla nadváhu, Eleanor napadlo, že je určitě těhotná. Všimla si, že ji Eleanor pozoruje. Otočila se na ni a řekla: „Na co tak civíš?“

„Na nic,“ zamumlala Eleanor a co nejrychleji přešla. Tváře jí hořely, ale byla ráda, že za ní žena nejde.

Děti. To by mohlo být ono. Možná že by to byl způsob, jak se z téhle šlamastyky dostat. Eleanor neviděla milionkrát *Mary Poppins* pro nic za nic. Také častokrát hlídala děti sousedům, když bydlela s tátou v New Yorku. Milovala děti. Třeba by mohla získat práci a bydlení jako chůva v nějaké rodině, alespoň než se dostane z toho nejhoršího. To by vyřešilo všechny momentální problémy najednou.

Eleanor se otočila a znovu přešla přechod. Vracela se zpět do hostelu a skoro běžela, tak moc tam chtěla dorazit co nejrychleji. Hlasitě vyskákala po schodech a požádala hubenou, poďobanou dívku na recepci o *Zlaté stránky*, propisku a papír. Seznam byl čtyři roky starý a už se pomalu rozpadal, ale našla tam sekci hlídání dětí. Eleanor našla pár kontaktů, opsala si je a potom vyšla rovnou ven na ulici. O pár metrů dál na druhé straně ulice byla červená telefonní budka. Jakožto Američanka by se dřív pozastavila a s úžasem si ji prohlížela, teď byla ale jen vděčná, že funguje. Stísněný prostor nepopsatelně zapáchal. Sluchátko viselo ve vzduchu, a když ho Eleanor zvedla k uchu, uslyšela pro ni nezvyklý anglický vyzváněcí tón, který znala jen z televize. První dvě agentury, kterým zavolala, ji odmítly, protože pro práci chůvy neměla žádnou oficiální kvalifikaci. Další dvě čísla byla mimo provoz. Páté číslo bylo neustále obsazené, ale i tak se Eleanor nakonec podařilo spojit s nóbl znějící ženou, která jí sice pomoci nemohla, ale byla natolik milá, že jí poskytla další číslo. Dovolala se na místo někde v Bounds Green. Tentokrát zněl rozhovor slibněji. Ptali se jí, jestli potřebuje i ubytování, jestli má povolení pracovat v Británii, jestli má zkušenosti s dětmi a od kdy by byla k dispozici. Nakonec se jí zeptali, kdy by mohla dorazit. Domluvili se, že přijde ještě ten den odpoledne.

▪ 5 ▪

CHRISTIE

Christie od věštkyně utekla do sluncem zalité ulice. Viděla dvě malé děti s rodiči, v rukou si nesly cukrovou vatu, velkou jako jejich hlavy, a působily tak nevinně, že Christie pocítila nutkání se k nim rozběhnout a políbit je, aby se očistila od pocitu poskvrnění. Vedle ní nějaký muž křičel: „Pojďte si vystřelit!“ a snažil se kolemjdoucí pány přesvědčit, aby zkusili své štěstí. Christie byla ráda za jeho výrazná tetování a srdečný hlas, dokonce i za jeho silný manchesterský přízvuk. Lidé pobíhali po trávě a snažili se kroužky strefit žluté gumové kachničky – hlavní výhrou byla zlatá rybka v igelitovém sáčku. Uvolněně se při tom smáli, což Christie připomnělo, jak dobře jí je mimo ten temný pokoj a že reálný život je pořád plný světla a radosti.

Byla překvapená, jak jí slova věštkyně zasáhla. Nejen její slova, ale také tíseň a atmosféra zla prostupující pokojem. Přesto se Christie dokázala chovat nenuceně.

Venku na ni čekala sestra a toužila vědět, jakou budoucnost věštkyně Christie předpověděla, což pro ni bylo samozřejmě typické. Alice měla už od malička vždycky hlavu někde v oblacích, obklopenou měsícem a hvězdami. I teď se zdálo, že je ochotná nechat svou budoucnost plně na osudu, a nutno dodat, že byla pokaždé s výsledkem docela spokojená. Christie byla odhodlanější, to ona se dostala až na Cambridge. Alice vzdělání a kariéře nepřikládala příliš velkou váhu. Christie obdivovala sestřino přesvědčení a zároveň si myslela, že je Alice potrhlá.

„Tak co?“ zeptala se Alice a vzala Christie za předloktí. „Co říkala o Paulovi? Kolik budete mít dětí?“

„O tom nic neříkala,“ odpověděla Christie a propletla si prsty.

„A co teda říkala?“

„Nic moc.“

„Bude z tebe skvělá ředitelka?“

Christie se usmála. „O tom taky nic neříkala.“

„Jsi v pořádku, Christie?“

„Jsem v pohodě,“ řekla Christie, „akorát mi to celé nahání trochu hrůzu.“

Alice se zasmála. „To se mi na tom právě tak líbí,“ odvětila. „Tajemno. Ale, no tak, něco ti říct musela.“

„Ani ne,“ odpověděla Christie. Procházely mezi stánky směrem k východu. „Akorát naznačovala něco v tom smyslu, že jsem svého budoucího manžela ještě nepotkala, což je očividně blbost, takže jsem po chvíli tak nějak přestala poslouchat... Nedáme si nějaké donuty?“

Christie se snažila odvést sestřinu pozornost, k čemuž ji inspirovala sladká vůně cukru šířící se vzduchem. Vůně byla tak silná, že kdyby Christie otevřela ústa, určitě by po chvíli na jazyku ucítila krystalky cukru.

„Fuj, ne, jsou moc mastné,“ odpověděla Alice a šla dál; očividně ještě nebyla připravena s výsledkem jen tak přestat. Došly až k poslednímu stánku, který se prohýbal pod tíhou obrovských, nepatrně ušmudlaných plyšáků, které, jak se zdálo, nikdo nikdy nevyhrál. Christie se stále zdráhala odpovědět, což Alici netěšilo a taky to dávala důrazně, byť dobrosrdečně, najevo. Nakonec se rozloučily.

Cestou domů Christie procházela okolo domu se zabedněnými okny obklopeného plotem z ostnatého drátu. Pořád se cítila nepříjemně, i když věděla, že nemá proč. Došla ke vchodovým dveřím, narovнала se, vložila klíč do rozviklaného zámku a zkušeně s ním zahýbala. *Nenechá* se tím rozhodit.

Christie si u dveří sundala boty a přiběhla do kuchyně ve svých pruhovaných ošoupaných ponožkách. „Vrátila ses brzy,“ řekl Paul přes rameno. „Vyhrálas nějaké kokosy?“ mrkl na ni.

„Ne, dneska ne.“ Christie si ze skříně vzala sklenici, napustila ji ve dřezu vodou a celou ji vypila. Ve vzduchu bylo cítit teplo a vůně z pečení. Za těchto okolností by Christie obyčejně Paula obejmula. Byl by celý zaprášený od mouky, měl by vyhrnuté rukávy a nakonec by se začali možná i mazlit, což bylo vzhledem k tomu, že se znají už léta, docela ohromující. To, že se zasnoubili, očividně znovu oživilo jejich vášeň – tak tomu bylo až do dnešního odpoledne.

„Bylo to dobré?“ zeptal se znovu.

„Jo, bylo to fajn.“

„Podle očekávání, co?“ V jeho hlase byl slyšet laskavý humor. „Co Alice?“

„V pohodě,“ odpověděla Christie a šla si sednout ke kuchyňskému stolu.

„Opravdu? Nezníš moc přesvědčivě.“

„Ne, fakt to bylo v pohodě. Byla ve své obvyklé formě.“ Na chvíli zaváhala. Dnešní příhoda by mohla být zábavnou historkou... ale nakonec se rozhodla nic neříkat. Nemělo cenu věci rozdmýchávat.

Paul si dřepł, aby se podíval do trouby. Christie si z dálky všimla, že toho přes páru moc vidět nejde. Zatřepala hlavou jako pes. Nebylo to nic platné, jako by měla v hlavě brouka, který si nikdy nedal klid. *Nikdy nevěř, nikdy nevěř, nikdy nevěř.* Proboha, pomyslela si, jak by mohl úplně cizí člověk cokoli vědět o její situaci? A navíc, madam Magdalena mluvila o neexistujícím *budoucím* manželovi, tomu nemá věřit, ne o jejím opravdovém snoubenci, Paulu Ingramovi. Takže se věštkyně celou dobu myšlila, na to Christie nesmí zapomínat. Také nesmí zapomínat, že i když byl její bývalý přítel z vysoké nevěrný hajzl, neznamená to, že by neměla důvěřovat Paulovi, nejčestnějšímu a nejslušnějšímu chlapovi, jakého kdy potkala. Nikdy nepřišel na schůzku pozdě, ani když byli jen přátelé. Brával ji do přeplněných klubů na koncerty a na stand-up komiky, což jí připomínalo, že za zdmi elitářské Cambridge existuje i reálný život. Díky němu poznala svou celoživotní lásku – kapelu Happy Mondays. Hlavně ji ale dokázal zase rozesmát. Tak moc, až se do něj zamilovala.

Paul s vítězoslavnou úklonou vytáhl z trouby chleba. Byl spletený jako vánočka a na jednom konci byl tlustší.

„Dobrá práce!“ zvolala Christie. Paul udělal teatrální pukrle, otočil se a s bouchnutím pustil chleba na dřevěnou kuchyňskou desku. Christie si otevřela noviny a začala luštit křížovku. Usilovně se snažila působit normálně, ale věděla, že je až moc tichá. Obvykle bývala upovídána, vykládala by o tom, koho potkala, o Alici nebo by chtěla, aby jí Paul poradil s nějakým slovem v křížovce. Zdálo se, že to Paulovi nevadí, umýval nádobí a ani si nestěžoval, že

mu nikdo neasistuje. Na rukou měl její růžové gumové rukavice a byl tak vysoký, že se musel nad dřezem sehnout. Vyměnil čočky za brýle, které teď byly orosené, ale pořád jí připadal hezký. Christie si připomněla, jak je milý a jak jim to spolu klapě.

„Opravdu jsi v pohodě, Christie?“ řekl nakonec Paul.

„Hmm.“

Zvedl obočí. Chvilí váhala, nebyla si jistá, jestli má smysl to řešit. Nechtěla, aby si myslel, že mu nevěří, ale na to, aby to rozebírali, nebyla ta správná atmosféra. Možná by na to měla zapomenout.

„Nezajdeme si na chvíli do hospody?“

Paul s odповědí otálel. „Asi ne, miláčku,“ řekl nakonec. „Zítřka mám náročný den a pak jdeme večer s týmem ven.“

„A neměls jít ve čtvrtek?“

Na Paulově tváři se objevil zvláštní výraz. Obyčejně by ho přehlédla, ale teď si ho všimla. *Lhal jí?*

„Ne, přesunulo se to,“ řekl. Zněl jeho hlas našťvaně, protože se ho na to Christie ptá? Nebo v něm zaznívala nepřirozená lhostejnost? Nebyla si jistá.

Šla do obývacího pokoje, vzala si knížku a zabořila do ní nos. Její srdce bilo jako o závod. Co se dělo? Proč pochybovala o něčem tak bezvýznamném? Přece nenechá nějaké *medium* ovlivňovat její city k muži, kterého si za pár týdnů vezme.

Christie četla tu stejnou stránku už potřetí, když k ní přišel Paul. Udělal jí hrnek čaje s ideálním množstvím mléka a přinesl jí dvě čokoládové sušenky. Přiblížil se k ní a dal jí pusku na tvář. V tu chvíli bylo Christie jasné, že se chová jak blázen a že za všechno nejspíš může předsvatební nervozita.

▪ 6 ▪

ELEANOR

„Takže, Eleanor, co tě přivádí do Londýna?“

Eleanor seděla ve světlém neorganizovaném obývacím, který byl plný věcí pro děti a voněl po sušenkách. Pohovor vedla jedna z těch žen, které se dokážou neustále usmívat, i když mluví, což Eleanor považovala za slušný výkon. Působila sympaticky a mile. Pro Eleanor to bylo něco tak nezvyklého, až ji to dojalo. Zakryla si obličej rukama a nenápadně si zatlačila na tváře, jako by chtěla zamáčknout slzné kanálky, aby nemohly tvořit slzy.

Eleanor věděla, že tohle je její šance. Byl to už pátý pohovor na pozici au-pair. Pořád byla ubytovaná v zavšiveném hostelu v King's Cross a cítila, že je čím dál blíže propasti. Poslední čtyři pohovory byly buď fiasko, nebo nepřinesly výsledky, ale z každého se něco naučila a dnešní pohovor se zdál zatím nejslibnější. Jednalo se o práci někde v severním Londýně, kam ani nejezdilo metro, a Eleanor trvalo věčnost, než se tam dostala. Rodiče se

jmenovali Lizzie a Oliver Davenportovi a měli dvojčátka – kluka Barneyho a holku Jessicu. Otec pracoval pro Hewlett-Packard, což znamenalo, že by možná mohl mít rád Američany. U pohovoru ale nebyl, podle všeho nechával tahle rozhodnutí na manželce. Eleanor doufala, že práci získá, že jí Lizzie vyčlení pěkný pokoj v podkrovní a bude jí dávat týdenní kapesné. Odváděla by pro ně skvělou práci a díky tomu by se mohla vyhrabat z potíží, do kterých se dostala. Tohle by mohla být příležitost, jak něco dokázat sama sobě i ostatním. Modlila se, aby to vyšlo. Měla posledních padesát liber, takže nezbývala jiná možnost.

Lizzie slabě zakašlala. „Eleanor, ptala jsem se, co vás přivedlo do Londýna?“

Eleanor sebou trhla.

„Pardon, omlouvám se,“ odvětila. Chvilí váhala, než se rozhodla, že využije jinou taktiku než na předchozích pohovorech. Upřímnost. „Kluk,“ odpověděla nakonec.

„Aha,“ zareagovala Lizzie se zdviženým obočím.

„Nevyšlo to.“

„Aha... dobře,“ řekla Lizzie, zatímco její úsměv trochu polevil. „A proč byste chtěla být au-pair?“

„No, miluju děti,“ řekla Eleanor. „V New Yorku jsem často hlídala děti tátovým sousedům.“ Těžce polkla a její hlas poskočil o pár tónů výš. Slyšela, jak se třese. „A taky se nechci jen tak vzdát a vrátit se domů. Chtěla bych to v Londýně zkusit a tahle práce by byla skvělá příležitost.“ Usmála se a po chvíli jí Lizzie úsměv opětovně vrátila. Vzniklo mezi nimi dvěma pouto, jako kdyby Lizzie naprosto přesně chápala, čím si Eleanor prochází, a možná si něčím takovým sama prošla.

Eleanor se rozhlédla po pokoji a říkala si, jak je hezký – podlaha byla ze dřeva dvou barev, na oknech byly

hnědooranžové závěsy, na podlaze tmavě modrý měkký koberec a atmosféru originálně doplňovaly pestrobarevné hračky. Na ubruse byly fotky kudrnatých hlaviček. Děti vypadaly zdravě a šťastně. Eleanor věděla, že tohle je domov. Opravdový domov, rodina. Právě to teď potřebovala.

Lizzie se Eleanor ptala, odkud je, jaké má vízum, co si zatím myslí o Londýně (nic moc, pokud to všude vypadá jako v King's Cross, odvětila, což Lizzie rozesmálo) a jak se liší od Ameriky. Nakonec Lizzie řekla, že už bylo dost otázek. Nastal čas setkat se s dvojčaty.

▪ 7 ▪

CHRISTIE

Do svatby zbývaly tři týdny a ještě před minutou ke svému snoubenci cítila to, co vždy. Těšila se na dámskou jízdu s Alicí a několika nejbližšími kamarádkami. Paulovi zase jeho svědek Martin naplánoval rozlučku v Blackpoolu. Mělo jich být dvanáct, takže si na dvě noci zarezervovali levný hotel hned vedle hlavní promenády a Martin objednal striptérku.

„Co že udělal?“ řekla Christie, když Paul striptérku zmínil, jako by o nic nešlo, jako by Martin Paula a kamarády bral někam na ples. Christie s Paulem byli právě na miniaturním zadním dvorku jejich čtyřpokojového domku. Paul ve velkém prostřihával zeleň a Christie sázela brambořiky, které koupila v zahradnictví a o kterých si myslela, že zahradu prozáří. Hlína byla všude a po kontaktu s vodou tvořila hmotu podobnou husté černé pastě. Celá terasa byla špinavá, ale nanejvýš shovívavý Paul na to nic neřekl.

„To je hrozné,“ řekla nakonec Christie.

„Já vím, ale tohle chlapi dělají.“

„Můj chlap ne.“

„Ale no tak, Christie, nic to neznamená.“

„Co nic neznamená? To, že z žen děláte jen sexuální objekty, podle tebe nic neznamená? Nebo co si o tom mám myslet?“ Vzala do ruky hadici, pustila ji na maximum a začala nekoordinovaně zalévat vše kolem. „Ale co se vlastně vztekám. Zřejmě je to úplně normální.“

Paul rychle uskočil proudy vody. Christie pozorovala, jak se od Paulových zahradnických nůžek odráží slunce. Byl tak krásný den – společně zahradničí na dvorku malého domku, na který si horko těžko našetřili, zanedlouho se budou brát, chtějí založit rodinu a žijí v hezké době, v devadesátých letech, ne ve středověku. Christie mrzelo, že Paulovi objednali striptérku. Možná s ní bude něco mít, to někteří muži na rozlučkách se svobodou dělají. Ale tohle byl Paul. *Její* Paul. Nikdy by neudělal nic, co by ohrozilo jejich vztah... snad.

„Kde?“

„Co tím myslíš, kde?“

„Kam ta striptérka přijde?“

Paul vypadal trochu zakřiknutě. „Do jednoho z hotelových pokojů.“

Christie zakroutila hlavou. „To je nechutné,“ řekla. Odhodila hadici, která se začala kroutit a stříkat vodu všude kolem. Na Paulových obnošených riflích a na betonové pěšince se objevily tmavé skvrny kontrastující s vodními kapkami, které se třpytily ve slunečních paprscích. Bahno na dvorku tvořilo mělké tmavé kaluže.

„Hej,“ řekl Paul spíš překvapeně než našťvaně, když Christie odešla do domu a práskla dveřmi potom, co se jí snažil jímavě vysvětlit, že striptérku objednal Martin, aniž by mu to dal vědět, a že by měla ocenit jeho slušnost, že jí o tom vůbec řekl.

ELEANOR

Eleanor dvojčata Davenportovy zbožňovala, alespoň většinu času. Byli to rozkošní rošťáčci. Díky péči o dva čtyřleté nezbedy Eleanor z velké části zapoměla na skutečnost, že takto její život v Londýně původně vypadat neměl. Na všem zlém je něco dobrého, připomínala si, a možná za to mohl osud, že se cesty Davenportů s těmi jejími spojily. A tak se Eleanor začala učit, co obnáší práce au-pair – kromě oblékání, krmení a přepravování do školky a zpět musela často prát a vařit, nemluvě o tom, že si musela vše pamatovat – Barney má rád hrášek, ale mrkev ne, a Jessica jí toasty, pouze když jsou nakrájené na trojúhelníčky. Také musela vědět, kdy nachystat dětem svačinu, aby je máma mohla vykoupat hned, jak se vrátí z práce (pracovala jako právní poradkyně pro uprchlíky, ať už to znamenalo cokoli). Lizzie každý den přesně v šest otevřela dveře, vzala dvojčata do náruče, zabořila obličej do kudrnatých hlaviček a neustále jim opakovala, jak je